

Coruscant utcáit vastag hó borította, ami meglehetősen különös volt a bolygó mesterségesen szabályozott időjárása mellett, mivel a tudósok elérték, hogy alig négy-öt évente forduljon elő ilyen mértékű, hirtelen csapadékhullás.

A mostani minden kétséget kizáróan ezen ritka alkalmak egyike volt. A fiatal twi'lek és társa, egy magas, csuklyás köpenyt viselő alak minden erejüket bevetették, hogy átvágjanak a vastag hótakarón, és kikerüljék a havat csinos halmokba kotró droidokat.

– De miért kell ezt csinálnunk, mester? – kérdezte az ifjonc, összébb húzva magán a saját csuháját. – Azt hittem, a Rend nem foglalkozik ilyenekkel.

– Márpedig ez igenis a feladataink közé tartozik – felelte az idősebbik. – A Jedik azért élnek, hogy szolgálják a Köztársaságot.

– Azzal, hogy csicsás díszeket hordunk a Szenátus épületébe?

– Vigyázz a szádra, Cady-Ann! – mordult rá a mestere.

Kuivu Sauss többnyire így viselkedett vele: jóindulatúan, de szigorúan, hiszen ifjú korában ő maga is számtalanszor bajba került a szavai miatt.

– Erre – intett a zabra, és befordult a sarkon.

Az utca szürkésfehérben játszott, és a bolygó viszonylag tisztább negyedeihez tartozott, ahol a polgárok nap mint nap megfordulnak, hogy intézzék ügyes-bajos dolgaikat.

– Oda megyünk – mutatott Sauss mester az utca végét elzáró méretes, áruháznak tűnő épületre. A mágneses ajtó szétcsúszott a közeledtükre, és az arcukat megcsapta a bentről áradó meleg. A levegőben fűszerek – az ételek ízesítésére alkalmas fajtái, természetesen – illata terjengett, és valami ismeretlen nyelvű zene szólt a falakba rejtett hangszórókból. Polcok, kosarak, lebegő tálcák roskadásig teltek mindenféle és -fajta díszekkel: volt ott csillogó és matt, törékeny és erős, szúrós és puha, csilingelő és világító. Annt egy pillanatra elkapta az a varázs, ami Télközép táján lengte körül az élőlényeket. Közelebb sétált az egyik antigravitációs tárolóeszközhöz, hogy megnézzze a tartalmát. Ezerféle nép kulturális jelképei halmozódtak fel rajta. Voltak a bakuraiak kétszínű gyűrűjét viselő, különböző díszek egyéb vallási tárgyak közt és húros hangszeren játszó nautoliai figura éneklő ember-bábuk közt. *Ilyennek kéne lennie a világnak* – gondolta a kis twi'lek. Bár csak tíz éves volt, mesterével utazva számtalan planéta mocskával találkozott, és nem egy helyen nem látták szívesen a tőlük különböző lényeket.

– Cady-Ann! – hallotta a mestere hangját maga mögül. – Rakj is valamit abba a kosárba, ne csak bámészkodj!

Ahogy a padawan lenézett, megpillantotta az antigrav-kosarat, ami zümmögve bökdöste a csípőjét. A lány beletúrt a halomba, és találmra kiemelt egy gipszszerű anyagból készült szobrocskát. Valorum főkancellárt ábrázolta. Az arca természetellenesen pirosposzsgásra lett mázolja, fehér tógát viselt, karján pedig kosárka lógott, tele gyümölcsökkel. A fiatal twi'lek elfintorodott. A készítői valószínűleg a határtalan jóság megtestesítőjeként akarták ábrázolni a férfit, de ő mégis enyhén ijesztőnek tartotta a széles mosolyával és csillogó szemével.

A figurát óvatosan behelyezte a kosárba, és tovább válogatott. A szeme sarkából látta, ahogy a mestere eltűnik a bolt felsőbb szintjeire vezető mozgólépcsőn.

Ő maga tett pár lépést a helyiség másik fele felé, ahol színes szalagok függtek a falra erősítve. Túlságosan hivalkodónak tartotta őket, de elég hosszúak voltak ahhoz, hogy csak

keveset kelljen belőlük vásárolni. Már épp lekasztott volna egy tekercsnyit, amikor egy kissé reszketeg hang szólalt meg mellette.

– Kedvesem...

Az ifjú Akane oldalra pillantott. Egy alacsony, nála épp hogy csak egy kevéssel magasabb asszony állt az antigrav-kosarától fél méterre. Világoskék tunikát viselt kék köpennyel, haja vastag, hófehér fonatban lógott hajlott hátára, aszott keze faragott botot markolt.

– Miben segíthetek? – kérdezte a lány udvariasan, miközben a szállítóegységre halmozta a szalagokat.

– Odakint találkozom a fiammal – mondta a nő. –, de azt hiszem, túl sok mindent vásároltam, nem bírom el őket egyszerre. Otthagyni meg nem merem... manapság még az ilyen rendes környék is tele van tolvajokkal. Te erősnek tűnsz, gyermekem. Megkérhetnék, hogy...

– Természetesen – bólintott a kis twi'lek.

Ez a jedik dolga, hogy segítsék a polgárokat, nem holmi épületek díszítése...

Az asszony nyomába szegődött, ahogy az a csomagjai felé vette az útját. Két vastos, Yoda mestert ábrázoló szobor – a lány kíváncsi lett volna, hogy a Jedi Tanács vezetője tud-e róla, hogy ilyeneket gyártanak – között vízhatlan zacskókban annyi dísz halmozódott fel, amennyivel az egész Jedi Templomot ki lehetett volna dekorálni – már ha a lakosai foglalkoztak volna ilyesmivel.

Cady-Ann a hóna alá csapta a szobrokat és a kezébe vett két-két zacskót, amitől úgy nézett ki, mint a Szenátus aulájában felállítandó fa kicsinyített mása: zöld volt, és minden tagjáról díszek lógtak. Az idős hölgy felemelte a maradék egy csomagot, és Akanét maga előtt tessékelve elindult a kijárat felé.

Sanelma a szemközti kapualjba lapulva figyelte az üzlet ajtaját. Már fél órája várakozott, de úgy tűnt, megérte. Érezte, hogy Matlena már majdnem sikerrel járt... már csak pár lépés, és a kezükben lesz a jövőjük kulcsa. A kiffar nő tetovált arcán zord mosoly jelent meg. Évekkel ezelőtt megfogadták, hogy nem adják fel. Számtalan ötlet felmerült bennük, de ez, a legkézenfekvőbb mindedig eszükbe sem jutott.

Az áruház ajtaja félresiklott, mögüle pedig kilépett egy alacsony, zöldbőrű twi'lek gyermek, a Jedi-padawanok egyenruhájában, nyomában Matlenával.

Sanelma mellkasát izgatott öröm öntötte el.

Még egy lépés...

– Ne olyan gyorsan, gyermekem! – kérte az asszony, és a lány vállára támaszkodott. – A lábaim már nem a régiek...

Akane engedelmesen megállt, és megvárta, amíg a nő kilép mögötte az utcára. Az még mindig belé kapaszkodott, amikor a fiatal twi'lek lekkuinak töve bizseregni kezdett. Izmai megfeszültek, ahogy körbetekintett az utcán, támadót keresve. A szemközti kapualjban egy alakot pillantott meg, ám a csuklyája eltakarta az arcát, így nem azonosíthatta.

Ujjai a fényszablyája után kutattak, ám megfognia már nem sikerült; a támadás a legváratlanabb irányból érkezett.

A vállába éles fájdalom hasított, teste pedig görcsbe rándult. A lány kezéből kiestek a szatyrok. Fájdalmas kiáltással a földre rogyott, és zavarodottan pislogott felfelé a nőre, akinek az ujjából valami különös okból kékesfehér energianyalábok özönlöttek felé. Már épp levont volna egy következtetést, de a fájdalom győzött az akarata felett, a világ pedig elsötétült.

Az utcán két alak haladt, egyikük egy gyermekforma testet cipelt a karjaiban. Az éppen szolgálatban lévő őr biccentett feléjük. Őt magát megvédte a sisakja a sűrűn hulló hópelyhektől, de azok a szerencsétlenek, akiknek csak egy-egy kopott köpeny jutott osztályrészül, ráadásul még ennél is lejjebb laktak a Coruscant mocskos alvilágában, igen csak el fognak ázni, mire leérnek.

Bár azt beszélték, hogy egy bizonyos mélység alá már semmilyen csapadék nem jut el. Az őr örült, hogy erről nincsenek személyes tapasztalatai.

Amikor Sausshoz eljutottak a tanítványa által kibocsátott fájdalomhullámok, otthagyták csapat-papot és leviharzott a lépcsőn.

Az alsó szinten egy-egy vásárló téblábolt, Cady-Ann antigrav-kosara pedig gazdátlanul lebegett egypár köteg szalag alatt.

Az egyik eladóként funkcionáló droid készségesen elárulta neki, hogy a lány nemrég hagyta el az üzletet egy idős asszony társaságában.

A zabrak félretette az általuk gyűjtött dekorációt, hogy majd később visszajön érte, aztán a fejére húzta a csuklyáját, és kisietett a zuhogó hóba.

A járdát borító vastag, fehér csapadékrétegben várakozásával ellentétben egyetlen lábnyom sem látszott, ami kifejezetten rossz előjel volt. Fizikai lehetetlenség ekkora hóban nem hagyni nyomokat – már ha az öregasszony el nem repült a padawannal, ami viszont nem volt valószínű, mert sem az embereknek, sem a twi'lekeknek nem nőtt szárnyuk.

A férfi kinyúlt az Erővel, de hiába; nem érzékelte a tanítványát. Halott volna? Arról tudna.

Fogalma sem volt mit csináljon, hiszen a Jedi Kódex nem említette a padawan felszívódása esetén végzendő teendőket.

Az utca teljesen üres volt, egy lélek sem járt a közelben, így hát találmra elindult egy véletlenszerű irányban. Amikor megpillantotta az első turbóliftet, lenyomta az első gombot, amit a megérzései diktáltak. A fülke megindult lefelé.

Amikor kinyitotta a szemét, csupán halvány világosságot érzékelt, és fogalma sem volt, hol van. Az oldalára fordult, mire megsajdult a válla. Az elméjébe lassan visszakúsztak az emlékei. Az idegen a kapualjban. Az öregasszony, aki Sith-villámokat küldött rá.

De hát azt mondták, rég kihaltak!

– Felébredt – suttogta egy rekedt hang, és árnyékok kúsztak Cady-Ann látóterébe, férfiak és nők, emberek és idegen létformák egyaránt.

Az ifjú twi'lek feltápászkodott. A térde enyhén remegett, és még szédült a káros mennyiségű elektromosság miatt, de megacélozta magát. Ki kellett derítenie, hogy hol van, és hogy juthat ki innen.

– Üdv köztünk, gyermek – hallotta az előző hangot a háta mögül. Megpördült, és egy idős, nagyjából a boltban megismert asszonnyal egykorú férfivel találta magát szemben.

Ruhái rongyosak voltak, ősz haja csimbókokban lógott le a feje két oldalán, egészen a köpenye által valamennyire eltakart sápadt mellkasáig.

Akane hátrált két lépést, de valaki megfogta a vállát. Rémülten lépett vissza az előző helyére. Bekerítették.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte a lehető legnyugodtabban, ám a hangja minden erőlködése ellenére megremegett.

– Nem fogunk bántani – mondta egy nőstény nautoliai nő.

– Már ha a Rend azt teszi, amit mondunk – egészítette ki egy durosi.

Cady-Ann megborzongott. A társaságot nem a sötét oldal energiái lengték körül, valami mást érzett. Úgy nevezték: örület.

Jó pár szinttel lejjebb, aminél tovább már csak lépcsőn, illetve zuhanás útján lehetett menni, Sauss belebotlott egy járőrbe. A fickó készségesen elmondta neki, hogy nem sokkal azelőtt látott két koldust egy gyermekkel a karjában. Útbaigazította a Jedit, és enyhén aggódó arckifejezéssel jó utat kívánt neki.

A férfi sietett tovább. Mivel ez volt az utolsó szint, ahova járőröket állítottak, fogalma sem volt, hogyan fogja megtalálni a tanítványát. Már éppen megállt volna gondolkodni, amikor egy protontorpedó robbanásának erejével az Erőben felvillant egy jelenlét.

A zabrakon leírhatatlan megkönnyebbülés futott át. Ha a tanítványa még mindig él, képes lesz megtalálni... a kérdés már csak az volt, hogy meddig tart ez az állapot.

Elrohant egy csoport felborult, néhol megolvadt és később megszilárdult konténer előtt. A tartalmuk azóta rohadhatott, mióta a szintet utoljára lakhelynek használták, és az idők során egyöntetű, szürke masszává vált. A falakon gránitcsigák tanyáztak, viszonylagos biztonságban a sólyomdenevérek elől, amik, ha nem volt rá égető szükségük, nem merészkedtek ilyen mélyre.

A szint felett emelkedő épületgigászok és a közvilágítás hiánya miatt Saussnak igen csak a lába alá kellett néznie, ha nem akart rátaposni valamire – vagy valakire, ugyanis itt még ezt a lehetőséget sem zárta ki.

A következő pillanatban megborzongott. Az Erőt élőlények, Erő-érzékeny létformák jelenléte kavarta fel, ám ez erősen különbözött Akane kisugárzásától: gyenge volt, és undorító, és összességében olyan érzést keltett a Jediben, mintha a ragyogó napsütésből a hullaházba lépett volna.

Az ifjak úgy érezték, a csoport mindig is létezett, hiszen már beleszülettek ebbe a rendszerbe, ám Matlena, Sakaru és néhány idősebb társuk jól emlékeztek a kezdetekre.

Valaha békében éltek egy távoli bolygón, a külső perem legkülső részén. A kormány nem törődött velük, csempészek és kalózok nem háborgatták, tehát a lakosok boldogan éltek.

Egészen addig, amíg meg nem született a fent említett generáció. A bolygón addig is éltek különleges egyedek, más világok menekültjei és őslakók egyaránt, akik a munkájukban kamatoztatták képességeiket, sosem vágyva többre, így el is kerültek a feltűnést. Ahogy Sakaru a későbbiekben a gyermekeknek és a gyermekek gyermekeinek elmesélte, a Jedi Rend még csak nem is tudott a planéta létezéséről.

Ám Matlena és társai többet akartak: hallották a mendemondákat a galaxis szívében lakó harcosokról, akik szinte korlátlan hatalmat nyerhetnek az Erőből, ha kitanulták a használatát. Az akkor még fiatal lány és társa úrhajóra szálltak, és elutaztak a Coruscantra, hogy felvételért folyamodjanak a Rendhez... Ám az apró zöld lény, aki a Tanács vezetőjének helyét foglalta el, kerek perc visszautasította őket. Azt mondta, túl idősek, és ha a koruk nem lenne akadály, akkor sem fogadhatnák be őket, hiszen túl nagy bennük a vágyakozás a hatalom iránt.

Azóta éltek a fénytől elzárva... És most végre alkalmuk nyílt, hogy valóra váltsák álmaikat. Több tucat Erő-érzékeny lény figyelt egyetlen másikat.

A Jedi közeledett.

A kisugárzás egy épület felől érkezett. Valaha légsiklók leparkolására alkalmas garázs lehetett, ám az idők során szintek sokasága épült fölé, ellehetetlenítve a járműforgalmat, a parkolóház pedig lassan elhagyatottá vált. A helyiek, amíg voltak, mindent elhordtak a környékről, ami mozdítható volt. Sauss minden lépésével egy-egy porfelhőt kavart fel, ruhájára pedig beazonosíthatatlan színű réteg rakódott belőlük.

A bejáratot eredetileg energiapajzs védte volna, de a generátort réges-régen kitepték a helyéről. A zabrak belépett, és bár tudta, ebben a helyiségben nem tartózkodik értelmes lény, kezét a fénykardjának markolata közelében tartotta. Az előtérben néhány lerobbant sikló és rég üzemben kívül helyezett droid hevert, megfosztva minden használható alkatrésztől. A turbólift ajtaja felgyűrődött, mögötte sötétben ásított a liftakna, mint valami éhes szörnyeteg felmetszett torka. Ahogy a Jedi lepillantott, jó tíz méterrel alatta megpillantotta azt, ami a fülkéből maradt. Őszintén remélte, hogy amikor az akna aljára került, nem tartózkodott benne senki.

Egyik kezével megkapaszkodott az összeroncsolódott ajtóban, és felnézett – nem mintha lett volna értelme, hiszen a sötétben semmit nem látott.

Sauss az esélyeit latolgatta. A telekinézis alkalmazásában sosem volt túl jó, így igen valószínűtlennek találta, hogy épségben fel tudja juttatni magát az Erő tudja milyen magasba. A másik lehetőség az volt, hogy a fényszablyájával vág magának kapaszkodókat. Fájának sajátos tulajdonsága volt a nagy fizikai erő, és a Jedi-tréning még rá is tett egy két lapáttal.

Előhúzta a fegyverét. Ahogy aktiválta, az energiapenge halvány derengéssel borította be a helyiséget.

Még mindig fél kézzel kapaszkodva behajolt a liftaknába, és egy nem túl mély rést vágott a falába. Az Erővel felkavarta a levegőt az izzó fém körül, amíg az megfelelő hőmérsékletűre nem hűlt, aztán elrugaszkodott. Bal kezével megkapaszkodott a frissen készített fogódzkodóban, a jobbal pedig elérhető magasságban újabb rést vágott. Ezt ismételte mindaddig, amíg Akane és a többi lény kisugárzása szinte már fájóan erőssé vált. Akkor kis himbálódzás után ismét elrugaszkodott, és guggolásban landolt a szintén szétroncsolt ajtó túloldalán. A deaktivált fénykardot az övére akasztotta, és kinyúlt az Erővel. Amit érzett, nyugtalanította. Azok ott, előtte bizonyára érzékelték a közeledését, ám sem düh, sem öröm, de még félelem sem érkezett felőlük. Az egyetlen dolog, amit kibocsátottak, várakozásteljes izgalom volt.

Sauss a fő hangárból rátért a sötét folyosók egyikére. Nem világította meg maga előtt az utat. Habár a tanítványának elrablói jól tudták, hogy ott van, alakjuk az Erőben nyers volt és formátlan. Nem voltak annyira urai a képességeiknek, hogy pontosan tudják, merről számítsanak rá, ő pedig a meglepetés erejét választotta.

Noha a tárgyak gondolatokkal való mozgását csak igen csekély mértékben űzte, egyéb mentális adottságai annál fejlettebbek voltak. Tudta, ha most két méterrel állna a hátuk mögött, akkor sem vennék észre.

Nemsokára elérte a folyosólabirintus végét, ahol a meztelen ajtókeret mögül fény sugárzott. Az üres, valaha másodlagos hangárként szolgáló terem közepén kicsiny tábornút lobogott, körülötte humanoidok alkottak szinte szabályos, folytonos kört. Nem messze a lángoktól apró alak állt, lábát rendületlenül megvetve. Félelem sugárzott belőle, de mögötte ott rejtőzött az elszántság és az élni akarás.

A zabrak elgondolkodott, hogy vajon hogy adja jelenlétét tanítványának tudtára úgy, hogy a többiek előtt ne fedje fel magát. Szerencsére nem kellett sokáig kutatnia megoldás után, mert amikor közelebb ért a csoporthoz, az ifjú twi'lek tett pár lépést oldalvást, így mestere pont a látóterébe került. Lekkujának enyhe rándulásával jelezte, hogy észrevette. A lány jól tudta, milyen hiányosságok vannak mestere képességeiben, és hogy a zabrak nem akart ész nélkül gyilkolni. Még kettőt lépett – próbált nem tudomást venni fogva tartóinak elvetemült mosolyáról, ami egy valamit üzent: mehetsz akármerre, innen nem menekülsz –, aztán hirtelen előrelökte két karját, telekinetikus energiák hullámát szabadítva az előtte álló szerencsétlen lényekre. Azok jó pár métert repültek a hirtelen támadástól, ami lehetőséget adott Cady-Ann-nek a menekülésre. Vékony lábait a lehető leggyorsabban szedve eliramodott a mestere mellett, és eltűnt a folyosón. Még hallotta, ahogy Sauss aktiválja a fénykardját, hogy fedezze a hátát, aztán befordult a sarkon, kikerülve a hallótávolságból.

A zabrak nyugodt tempóban hátrált, fegyverét a vele szemben haladó alakokra szegezve. A zöld fény sápadt, aszott, beteges arcokat rajzolt ki a csuklyák mögött. A Jedi felé érzelmek tömkelege áradt a kalamári tengerek hevességével. Tudta kik ők, mit akarnak, és egyáltalán nem tetszett neki a dolog. Nem teljesíthette a néma kérésüket, nem válaszolhatott a több tucat elme által ordított hangtalan könyörgésre. Ezen lények elméje egyértelműen zavart volt, az évek során valami tönkrement benne. Bár túl nagy jártassággal nem rendelkeztek az Erőhasználat terén, sokan voltak, és Sauss jól tudta, miféle hatalmat adhat az elmebaj – a Sith-ekről szóló történetek épp elég jól szemléltették.

Abban a pillanatban, amikor elérte a folyosó nyílását, a lények rájöhetnek, hogy nála nem győzhetnek, és ezzel a tudással együtt érkezett az első Sith-villám is. Sauss rézsútosan maga elé emelte a fegyverét, ami elnyelte a halálos energiát. Aztán, kihasználva a tömeg pillanatnyi tétovázását, sarkon fordult, és a tanítványa után eredt.

Átvágott a folyosók rengetegén, egészen a turbóliftig, ahol aztán megtorpant. Üldözői már majdnem utolérték, ő pedig kétségbeesetten kutatott kiút után. A liftakna alján kék fény villant. Akane szablyája.

Ugorj!

A zabrak tudta, hogy nem tétovázhat, bíznia kell a lány képességeiben. Még egy pillantást megkockáztatott a válla felett, aztán levetette magát a mélységbe.

Emeletek tömkelegével lejjebb a kis twi'lek amennyire tudta, tompította a mestere landolását, a többit pedig Sauss is képes volt felfogni a saját képességeivel.

Együtt vágtak át a hangáron, ki a „szabad levegőre”, a lehető legjobban eltávolodva az épülettől. Tudták, hogy előbb utóbb a csoport megtalálja a kiutat, és ha utoléri őket... inkább nem gondoltak bele, mi lenne akkor.

Menet közben a zabrak amennyire csak tudta, szemrevételezte a komplexum felépítését. A szintek súlyának nagy része egy vaskos dúracél oszlopra terhelődött, ami már egyébként is megsérült a turbólift tönkremenetelekor.

– Tudod, mit kell tenned – tette a tanítványa vállára a kezét.

Minden erejüket egy közös csapásba sűrítve láthatatlan öklöt vontak a tartópillér köré, amit aztán összeszorítottak... a dúracél tákolmány összeroppant, és vele együtt, fülsiketítő dübörgés kíséretében az épület összeomlott. Helyén por- és törmelékfelhő szállt fel.

Akane felnézett a mestere arcára.

– Szomorúnak tűnsz – közölte. – Pedig megérdemelték. Meghalhattunk volna miattuk.

Sauss megrázta a fejét.

– Egyetlen élőlény sem érdemli meg a halált. Ami történt, az nagyrészt a mi hibánk. Ha a Rend erősebben koncentrált volna a külső tartományokra, ezek a lények most Jedi-lovagok, esetleg -mesterek lennének, nem pedig egy rakás örült roncs hullája több száz tonna kő alatt.

Azzal a zabrak sarkon fordult, és elindult a felsőbb szintekre vezető lépcsők felé, tanítványa pedig erősen próbálta tartani a tempóját. Még feladatuk volt azon a napon, és nem ártott sietni, ha be is akarták fejezni.

ÍRTA
MaraJadeEH